

Poštovani članovi Komisije za žalbe Saveta za štampu,

U štitu „Zli dusi“, večitog romantika i poete Muharema Bazdulja, tiskanog u „Politići“ (20.12.2015.) koju uređuje neoromantična i sporadično poetična Ljiljana Smajlović, između ostalog piše:

„Ima, hoću reći, nečeg posebno licemernog i retko gadnog u činjenici da se na čelo kolone u osuđivanju ministrovog seksizma spram jedne novinarke stavi novinar koji je u magazinu čiji je vlasnik i glavni urednik o svojoj kolegici pisao kao „histeričarki s dva blaga ispupčenja oko sternuma“ koja ga je „uplašila izgledom“ i koja je „kučka nedo.....“. Ima nečeg bolesnog u atmosferi u kojoj se Olji Bečković sugerise da bi Slaviši Lekiću trebalo da oprostí što ju je tukao jer su oboje danas, eto, „protiv Vučića“. Ima nečeg neizrecivo odvratnog u cvrkutanju takvog jata.“

Evo ističe treći mesec, poštovani članovi Komisije, a ja nikako da dokučim otkud poetesi Bazdulj informacija, sem iz bujne mašte, da sam se (ili da me je bilo ko) stavio „na čelo kolone u osuđivanju ministrovog seksizma!

Nadalje, nije mi poznato, niti bilo kom iz mog i ne samo mog okruženja, da je Olji Bečković ikad „sugerisano da bi Slaviši Lekiću trebalo da oprostí što ju je tukao“ jer smo oboje danas, je li, protiv Vučića ali pretpostavljam da je reč o pesničkoj slobodi: nikad, naime, nisam tukao Olju Bečković!

Hoću kategorično da ponovim: tvrdnja da sam tukao Olju Bečković, koja se, tvrdnja, bez navodnika poteže i u podnaslovu ovog nesuvislog štitva, nešto je više od izleta u laž!

Ono što, definitivno, nije izlet, već eklatantna laž i manipulacija ovog kandidata za književnog Emira Kusturicu, jeste Bazduljev navod da sam o svojoj kolegici pisao kao „kučki nedo.....“.

Kako pretpostavljam da se iza ove reči/rebusa sa šest „nepoznatih“ tačkica krije pridev „nedoješana“, ističem da nikad i nigde, posebno ne u tekstu koji Muharem smatra spornim, Bečkovićevu nisam nazvao „nedoješanom“!

Doduše, pred kraj teksta (iz dalekog maja 2007. godine, čiji foto vam prilažem) u kom se bavim Oljinim likom i delom, u pretposlednjoj rečenici, stoji i sledeće:

„Ali bolje i ovo nego da sam usred emisije ustao i promucio: 'Daj, bre, kučko nedoješana, nosi se sama sa svojim frustracijama!'“

Razlika između onog što piše u tekstu u STATUS-u i podmetanja u paškvili u „Politići“ je očita.

Kako cenim da ima nečeg neizrecivo odvratnog u tendenciji „Politikinih“ autora i glavne i odgovorne urednice da se tokom decembra 2015. godine (u čak tri teksta), posle tabloidnoružičastog „državnog udara“, uključi u hajku na moju malenkost ali kako odvratnost, kao subjektivno osećanje, Kodeks novinara Srbije ne priznaje i ne poznaje, molim Komisiju za žalbe Saveta za štampu da proceni da li su autor i "Politika" prekršili tačku 1 Odeljka I (ISTINITOST IZVEŠTAVANJA) Kodeksa novinara Srbije o obavezi novinara da tačno, objektivno, potpuno i blagovremeno izvesti o događajima od interesa za javnost, poštujući pravo javnosti da sazna istinu i držeći se osnovnih standarda

novinarske profesije i tačku 5 istog Odeljka koja glasi: "Sa novinarstvom su nespojivi objavljivanje neosnovanih optužbi, kleveta, glasina, kao i izmišljenih pisama ili pisama čiji autor nije poznat ili njegov identitet nije proverljiv."

Nadam se da ćete reagovati adekvatnom merom i time osuditi sve učestalije, sve neobuzdanije i sve prljavije bazduljanje u srbijanskim medijima!

Srdačan pozdrav,

Slaviša Lekić

U Beogradu, 19.03.2016.